

Arrest

nr. 92 441 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die *loco* advocaat W. BORGMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Bamileke afkomst. U werd geboren op 17 juli 1986 te Bamenda. In Bamenda was u sinds 2010 de leider van een groep motorrijders genaamd ‘hospital roundabout’ die als taxi fungeerden. Op 24 mei 2010 werd u gedurende één dag gearresteerd omwille van uw deelname aan protesten na de dood van een motorrijder. U werd na een dag zonder gevolg vrijgelaten. Op 21 januari 2012 werd een motorrijder van de groep ‘city chemist’ bij een controle door een politieagent neergeslagen nadat hij weigerde een afkoopsom te betalen. Hij overleed aan zijn opgelopen verwondingen. Samen met de leiders van vier andere groepen van motorrijders besloot u over dit incident klacht neer te leggen bij de ‘state council’. U werd niet serieus genomen waarna

u besloot klacht neer te leggen bij de 'Bamenda City Council'. Daar werd een afspraak geregeld met de gouverneur. Op weg naar het kantoor van de gouverneur werd een blokkade opgeworpen door de politie die weigerde jullie door te laten. De spanning liep op en er werd met stenen naar de politie gegooid, die op hun beurt traangas inzetten. Ook op de vijf standplaatsen van de verschillende groepen motorrijders braken er rellen uit waarbij de politie geïsoleerd werd. Bij deze schermutselingen vielen verscheidene doden en gewonden. U werd gearresteerd samen met drie andere leiders. Eén van hen, Fru Clovis, leider van de 'chemist city' groep wist te ontkomen. U werd samen met de drie andere leiders twee weken vastgehouden en mishandeld. Daarna werd u overgebracht naar een andere plaats en nog vijf weken vastgehouden in afwachting van uw proces. Uw broer, die u regelmatig bezocht, zei dat hij jullie ontsnapping zou regelen. De dag van uw ontsnapping zei een bewaker dat als u een gewerschot hoorde, u naar buiten moest vluchten en dat een zwarte wagen zou klaarstaan. Bij het horen van het gewerschot vluchtte u naar buiten waar uw broer en twee bekenden van de andere leiders jullie opwachten. Ze brachten u naar het dorp Akum. Na een korte stop gingen jullie verder naar het dorp Mbouda waar uw tante een zaak had. U en uw broer bleven in Mbouda terwijl de anderen verder reisden. U heeft sindsdien niets meer van hen vernomen. Via een klant van uw tante werd uw vertrek uit Kameroen geregeld. Deze klant zou er voor kunnen zorgen dat u zou kunnen werken in een kokosfabriek in Ghana. Na een week vertrok u uit Mbouda naar Yaounde om met de klant van uw tante uw vertrek te bespreken. Daarna verbleef u op hotel in Obili. Op 7 april 2012 vertrok u met een man genaamd Jean-Baptiste uit Kameroen. Op 8 april 2012 kwam u in België aan. Jean-Baptiste vertelde u dat u hier in België ook kon werken en dat hij u zou meenemen naar een werkplaats. Hij liet u echter achter. U sprak een straatverkoper aan die u doorverwees naar de Dienst Vreemdelingenzaken alwaar u op 10 april 2012 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielverzoek legde u uw paspoort (n...) op naam van N.B.N. afgegeven op 7 mei 2008 te Bamenda en geldig tot 7 mei 2013) voor.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker verwijt de verwerende partij verder een manifeste beoordelingsfout.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4. Verzoeker stelt dat hij de feiten inderdaad niet met de nodige stukken kan bewijzen, dat hij nog steeds formeel is dat de media erover heeft bericht, dat hij ten exemplatieve titel The Post, The Cameroon Tribune en CRTV heeft genoemd, dat hij een coherent verhaal heeft verteld, dat er dan ook geen enkele reden is om te twijfelen aan zijn verhaal, dat het is omdat hij geen enkel contact meer heeft met mensen uit Kameroen dat hij geen bijkomende informatie kon verschaffen over de vraag of men nog naar hem op zoek is en of hij de huidige stand van zijn dossier kent, dat hij wel geïnteresseerd is maar in de absolute onmogelijkheid verkeert om informatie te bekomen, en dat hij op 8 april 2012 in België is aangekomen en op 12 april daaropvolgend asiel heeft gevraagd, zodat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat hij niet onmiddellijk bij zijn aankomst asiel heeft gevraagd. Verzoeker verwijst verder nog naar rechtspraak en rechtsleer in verband met de bewijslast en de waarde van de verklaringen,

betoogt dat zijn bewijslast redelijk en rekening houdend met zijn specifieke omstandigheden moet worden beoordeeld en stelt dat er geen aanduidingen zijn in het dossier waaruit met redelijke zekerheid kan worden afgeleid dat verzoeker niet de waarheid vertelt. In die omstandigheden dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking genomen kan worden. Er dient immers vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, namelijk de dood van een lid van een groep motorrijders en de daaropvolgende onlusten niet aannemelijk kan maken.

U verklaarde leider te zijn van een groep motorrijders genaamd ‘hospital roundabout’ die dienst doen als taxi (CGVS gehoorverslag p. 7). Op 21 januari 2012 zou een motorrijder genaamd Cho Ewis van de groep ‘City Chemist’ bij een controle door de politie zijn neergeslagen waarna hij overleed aan zijn verwondingen. Volgens uw verklaringen braken daarna rellen uit in Bamenda waarbij de politie geïsoleerd werd door de motorrijders. Deze rellen zouden aangehouden hebben tot 30 januari 2012, de dag waarop u werd opgepakt. U zelf zou zijn opgepakt samen met drie andere leiders bij een wegversperring van de politie op de weg naar het kantoor van de gouverneur (CGVS gehoorverslag p. 10). Bij deze rellen zouden doden en gewonden gevallen zijn (CGVS gehoorverslag p. 9). U verklaarde dat de media over deze rellen bericht heeft en noemt daarbij ‘The Post’ en ‘The Cameroun Tribune’ als kranten alsook ‘CRTV’ het tv-kanaal van de overheid (CGVS gehoorverslag p.9).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt vooreerst dat er geen enkel spoor is terug te vinden van het door u beweerde incident van 21 januari 2012 en de daaropvolgende rellen tot 30 januari 2012. Het feit dat er door het CGVS hierover geen informatie werd teruggevonden is geen onweerlegbaar bewijs dat de feiten niet hebben plaatsgevonden. Evenwel dienen een aantal bijkomende vaststellingen gemaakt te worden. Ten eerste werd over andere (gelijkaardige) incidenten met motorrijders in Bamenda wel informatie terug gevonden door het CGVS (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Ten tweede is er in de door u vermelde nieuwskanalen geen spoor terug te vinden van de rellen die gedurende 9 dagen zouden hebben plaatsgevonden in Bamenda ten gevolge de dood van een motorrijder op voormelde data. Ten derde bracht u zelf van deze beweerde onlusten geen enkel tastbaar begin van bewijs aan. Gezien het feit dat er geen enkele objectieve informatie te vinden is, noch door uzelf werd aangebracht, over de door u beweerde incidenten, terwijl dit gezien uw verklaringen redelijkerwijs van u kan worden verwacht, kunnen ernstige vragen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft uw beweerde vervolging ingevolge het incident van 21 januari 2012 dient opgemerkt te worden dat u niet weet of men nog op zoek is naar u en u heeft u geen enkele moeite gedaan om uit te zoeken wat de huidige stand van zaken zou zijn in uw dossier (CGVS gehoorverslag p.10). Ook over het lot van de andere leiders is u niets bekend (CGVS gehoorverslag p.10). Redelijkerwijs kan van

een asielzoeker verwacht worden dat hij poogt te vernemen hoe zijn persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat u dit naliert dit te doen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat u, hoewel u verklaarde problemen te kennen in Kameroen, uw land van herkomst hebt verlaten omdat u dacht dat u een job kon krijgen in een kokosfabriek in Ghana (CGVS gehoorverslag p.5). Eenmaal aangekomen in België dacht u hier ook via Jean-Baptiste een job te kunnen vinden. Pas nadat hij u achterliet en iemand u er attent op maakte dat u asiel kon aanvragen begaf u zich naar de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS gehoorverslag p. 7,11). Ook deze vaststellingen doen verder afbreuk aan het feit dat u uw land zou verlaten hebben uit een gegronde vrees voor vervolging of een reël risico op ernstige schade.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Wat betreft het neergelegde paspoort dient opgemerkt te worden dat dit enkel u identiteit staft die niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.7. Verzoeker stelt dan wel formeel te zijn in verband met de door hem verklaarde berichtgeving over het incident, maar uit daarmee niet meer dan een loutere bewering, nu uit het Cedoca-antwoorddocument van 9 juli 2012 blijkt dat verschillende bronnen werden geraadpleegd, doch nergens melding wordt gemaakt van het incident dat de aanleiding is geweest voor verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst. In het document zelf wordt het voorbehoud gemaakt dat dit niet betekent dat het incident niet zou hebben plaatsgevonden, hetgeen ook wordt erkend in de bestreden beslissing, maar met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat aangaande gelijkaardige incidenten met motorrijders in Bamenda wel degelijk informatie werd teruggevonden, dat een onderzoek van de door verzoeker uitdrukkelijk vermelde nieuwskanalen geen informatie heeft opgeleverd over de beweerde rellen die voortvloeiden uit het incident, niettegenstaande deze 9 dagen zouden hebben geduurd, en dat verzoeker zelf evenmin enig begin van bewijs heeft bijgebracht. Er kan derhalve dus alleen maar worden vastgesteld dat er geen begin van bewijs voorligt aangaande het incident en de rellen. Zo verzoeker al stelt formeel te zijn, zonder dat hij zelf enige bijdrage levert aan het dragen van de bewijslast die op hem rust, kan dit in ieder geval niet dienstig zijn als kritiek op het desbetreffende motief, meer nog, doet dit afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten.

2.8. In zoverre verzoeker betoogt dat hij geen contact meer heeft met Kameroen en dat dat de reden is waarom hij in de onmogelijkheid is om zich te informeren over de huidige situatie, stelt de Raad vast dat dit andermaal een blote bewering is en dat verzoeker geen enkele blijkt heeft gegeven van pogingen om zich alsnog te informeren over de stand van zijn problemen, teneinde zich zelf te vergewissen van het actuele karakter van de door hem ingeroepen vrees en de asielinstanties toe te laten de asielaanvraag te beoordelen in het licht van alle nuttige gegevens.

2.9. De vaststelling dat verzoekers stilzitten ter zake blijkt geeft van een desinteresse die van aard is om de ernst van de problemen dermate te relativeren dat ze voor ongeloofwaardig moeten worden gehouden, klemt des te meer nu uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker heeft verklaard Kameroen te hebben verlaten om in het buitenland te gaan werken (gehoorverslag CGVS, adm.doss. stuk 3, p 11), zoals dat ook is vastgesteld in de bestreden beslissing, waarna de verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat ook deze vaststelling verder afbreuk doet aan de bewering dat hij zijn land zou hebben moeten verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker baseert zijn kritiek op een verkeerde lezing van het desbetreffende motief: aan hem wordt niet als dusdanig verweten te laat asiel te hebben aangevraagd, maar wél zijn land te hebben ontvlucht om andere redenen dan de door hem geschetste problemen, nu hij verklaarde Kameroen te hebben verlaten om in het buitenland te gaan werken. Daarbij komt nog dat thans, bij het onderzoek van het beroep, door de Raad wordt vastgesteld dat verzoeker verklaarde met een vals paspoort te hebben gereisd en dat hij geen idee had wat er in dat paspoort stond. Het is verre van aannemelijk dat iemand die het risico neemt om zijn land te verlaten op een illegale wijze het risico zou nemen om dit te doen met een vals paspoort waarvan hij de gegevens niet kent en alzo het risico op een confrontatie met de luchthavenautoriteiten te vergroten en dus ook de kans om onderschept te worden.

2.10. Uit alle voorgaande overwegingen samengelezen blijkt onmiskenbaar dat verzoeker er niet in is geslaagd een geloofwaardig asielrelaas te vertellen. Dit relaas kan immers ook om andere redenen dan vastgestelde incoherenties of tegenstrijdigheden elke geloofwaardigheid worden ontzegd, zoals hierboven vastgesteld. Bovendien bracht verzoeker geen begin van bewijs bij en toont hij op geen enkele wijze aan welke specifieke omstandigheden ten onrechte zouden zijn miskend. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, zijn aangetoond. Dat hij het voordeel van de twijfel verdient kan dan ook niet worden bijgetreden. Een gegronde vrees voor vervolging is niet aangetoond.

2.11. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, en daargelaten de vraag of de schending van deze bepaling dienstig kan worden aangebracht in het kader van een beroep naar aanleiding waarvan geen uitspraak wordt gedaan over de wettigheid van een terugleidingsmaatregel, moet erop worden gewezen dat deze bepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.12. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker brengt geen andere elementen bij dan deze die zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas constitueren, zodat hij niet aannemelijk maakt een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten.

2.13. De Raad concludeert dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Het middel is niet gegrond. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS